

4) забезпечення існування у системі місцевого самоврядування органу, який би здійснював контроль за додержанням прав та свобод членів відповідної територіальної громади та захист прав кожного на території відповідної територіальної громади;

5) проведення періодичних опитувань членів територіальної громади з питань місцевого значення, що залежать від діяльності органів місцевого самоврядування для з'ясування оцінки активності влади і задоволеності населення;

6) підвищення правової культури населення, обізнаності в питаннях відповідальності органів місцевого самоврядування перед територіальною громадою;

7) інформування посадових осіб та службовців органів місцевого самоврядування щодо обов'язку відповідальності перед територіальною громадою, фізичними та юридичними особами та державою [1].

Попри те, що один із важливих атрибутів нашої держави є місцеве самоврядування, на сьогодні воно залишається неудоконалене, тому потребує більшого розвитку у процесі утвердження України.

Список використаної літератури:

1. Відповідальність органів місцевого самоврядування в Україні : наук. розробка / Володимир Дмитрович Бондаренко, Вікторія Анатоліївна Яцук. – К. : НАДУ, 2013. – 52 с.
2. Конституція України // Відомості Верховної Ради України (ВВР). – 2016. – № 30 – [Електронний ресурс] – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/254/k/96-вр>.
3. Про місцеве самоврядування в Україні : Закон України // Відомості Верховної Ради (ВВР). – 1997. – № 24 – [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/280/97-вр>.
4. Про службу в органах місцевого самоврядування: Закон України // Відомості Верховної Ради. – 2001. – № 33. – [Електронний ресурс] – Режим доступу : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2493-14>
5. Про статус депутатів місцевих рад: Закон України // Відомості Верховної Ради України (ВВР). – 2002. – № 40 – [Електронний ресурс] – Режим доступу : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/93-15>.
6. Про статус депутата Верховної Ради Автономної Республіки Крим: Закон України // Відомості Верховної Ради України (ВВР). – 2007. – № 14 – [Електронний ресурс] – Режим доступу : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/533-16>
7. Про органи самоорганізації населення: Закон України // Відомості Верховної Ради України (ВВР). – 2001. – № 48 – [Електронний ресурс] – Режим доступу : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2625-14>
8. Про місцеві вибори: Закон України // Відомості Верховної Ради України (ВВР). – 2015. – № 37-38 – [Електронний ресурс] – Режим доступу : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/595-19>
9. Погорілко В. Ф. Конституційно-правова відповідальність / Погорілко В. Ф., Федоренко В. Л. // Правова держава : наук.-пр. щорічник. – 2002. – Вип. 13. – С. 114-130.

Науковий керівник: к.п.н., доцент Овчаренко А. О.

Ю. О. Смаглій

Черкаський національний університет імені Богдана Хмельницького

ВПЛИВ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ НА ТЕНДЕНЦІЇ РОЗВИТКУ ПОЛІТИЧНОЇ СИСТЕМИ УКРАЇНИ

Необхідність дослідження даної теми детермінована значними змінами, що відбулися та відбуваються, у політичній сфері України. Глобалізаційні процеси мають безпосередній вплив на реформування державної політики до європейських стандартів.

Рушійними силами глобалізаційного процесу є технологічний прогрес, розвиток світової інфраструктури, нові можливості інформаційних і комунікаційних технологій, лібералізація торгівлі та інших міжнародних зв'язків у світовому і європейському соціально-політичному просторі. Активні трансформації у механізмах політичної влади в Україні розпочалися під впливом нових стратегічних політичних пріоритетів, насамперед йдеться про входження до європейського і світового співтовариства на засадах цінностей західної демократії [2, с. 109].

Метою статті є розгляд тенденцій впливу глобалізації на політичну систему України та значення цих трансформаційних процесів.

Одним із позитивних впливів глобалізаційних процесів є реформування державного управління та державної служби, удосконалення адміністративно-територіального устрою України відповідно до стандартів європейського врядування. Невід'ємною складовою концепції загального управління в усіх індустріально розвинених країнах є: безперервне покращення послуг, орієнтоване на оптимізацію процесів, комунікацій та управління змінами, тобто перетвореннями, спрямованими на розвиток менеджерів, на управління знаннями, тобто розвиток людських ресурсів. Інтеграція сучасних систем управління може повністю усунути розбіжності у підходах до розвитку та функціонування органу державної влади, об'єднавши кращі досягнення сучасного менеджменту у єдину універсальну систему [1, с. 4]. Державне управління в цивілізованому світі розвиває в процесі керування і здійснення управлінської діяльності інституціональну сукупність, яку складають інститути держави, а також політичні партії, об'єднання, громадські організації і інші елементи громадянського суспільства. В розвинутому суспільстві демократичними механізмами, що оптимізують систему державного управління і є державні органи та інші політичні інститути, правові норми та структурні елементи громадянського суспільства [4, с. 60].

Зростання рівня комунікацій між політичними інститутами різних країн поступово збільшують вплив міжнародних політичних інститутів, які не обмежуються рамками однієї політичної системи. Вони є продуктом територіально обмежених політичних систем, а тому їхня діяльність зводиться не до нівелювання особливостей окремих політичних систем, а до розширеного взаємовпливу політичних систем. В умовах глобалізації трансформація суверенітету має двохсторонній характер. З одного боку, посилюються фактори, які викликають скорочення номенклатури і обсягу суверенних повноважень держав, з іншого, – більшість держав добровільно і свідомо йде на обмеження свого суверенітету.

Функціонування політичної системи неможливе без організовуючої ролі права. Впровадження внутрішньодержавних правових норм залежить від впливу світових правових традицій. Безумовно, важливим впливом глобалізаційних трансформацій є розвиток демократизації в українському суспільстві, що позитивно сприяє становленню ефективної владно-управлінської системи, розвитку громадянського суспільства, реалізації в Україні основних принципів правової, соціальної держави [3, с. 101]. Пов'язані з глобалізацією процеси, зменшують можливість національних урядів контролювати ситуацію і керувати нею на території своїх держав, трансформують функції і роль держави.

Глобалізаційні процеси позитивно вплинули на процес зміцнення стабільності та безпеки в регіоні, прийняття Конституції України та підписання нових політико-правових документів нашої держави з іншими країнами. Основний закон держави створює нові демократичні соціальні та політичні механізми функціонування політичної влади, консолідації суспільства, нарощування політико-владних трансформацій. Підписані широкомасштабні договори та інші документи знаменують формування якісно нових політико-правових засад у відносинах між країнами. Досягнуті домовленості унеможливають конфронтацію в міждержавних відносинах, підвищують рівень безпеки та стабілізують новий геополітичний простір [2, с. 110].

Отже, аналізуючи наукові дослідження з питання глобалізації політичної системи України, можна зустріти двоякість думок. З одного боку, глобалізація сприймається негативно з причин втрати самобутності, державності та єдиності в політичному сенсі. Але, чимало тез можна привести в приклад позитивного впливу сучасних трансформацій. По-перше, це розвиток гуманістично налаштованого демократичного суспільства, що, безумовно, є важливим чинником політичної системи суспільства. По-друге, розвиток інформаційних і комунікаційних технологій, які дають змогу розширити сферу дії політичної системи управління. По-третє, реформування державного та публічного управління, які спираються на всебічний розвиток якості надання послуг. Тобто, можна сказати, що глобалізаційні процеси мають зростаючий вплив на розвиток політичної системи та запровадження і утвердження нових стратегій управління та взаємодії з іншими країнами світу.

Список використаних джерел та літератури:

1. Іщенко М. П. Інституції і принципи становлення нової системи врядування в Україні / М. П. Іщенко. // Трансформування державної служби і державного управління та їх адаптація до європейських стандартів [Текст] : зб. матеріалів щоріч. наук.-практ. семінару, 16 квітня 2014 р. № 6 / МОН України, Упр. держ. служби України в Черкас. обл., ЧНУ ім. Б. Хмельницького. - Черкаси : Чабаненко Ю. А., 2014 - С. 3-15
2. Іщенко О. М. Вплив глобальних світових трансформацій на політичні механізми регулювання інститутів влади в Україні / О. М. Іщенко. // Пятнадцята наукова сесія осередку Наукового товариства ім. Шевченка у Черкасах [Текст] : матеріали доповідей на засіданнях секцій і комісій; м. Черкаси, 10-27 березня 2004 р. / Наук. т-во ім. Шевченка (Черкаси). - Черкаси : Осередок НТШ у Черкасах, 2004. - С. 109-111.
3. Іщенко О. М. Основні напрямки оптимізації публічного управління в Україні / О. М. Іщенко. // Пріоритети публічного управління в Україні: європейський досвід і вітчизняна практика [Текст] : зб. матеріалів Всеукр. наук.-практ. конф., 30 травня 2017 р. № 1 / МОН України, ЧНУ ім. Б. Хмельницького [та ін.]. - Черкаси : Чабаненко Ю. А., 2017. - С. 100-103.
4. Іщенко О. М. Специфіка оптимізації системи державного управління України / О. М. Іщенко. // Пріоритети публічного управління в Україні: європейський досвід і вітчизняна практика : Збірник № 2 матеріалів Всеукр. наук.-практ. конф., / за ред. д. е. н., проф. Черевка О. В., д. держ. упр. Шарого В. І. - Черкаси : Чабаненко Ю. А., 2018. - С. 60 – 63.

Науковий керівник: д. філос. н., професор, професор кафедри державної служби, публічного адміністрування та політології Іщенко М. П.

В. О. Терлига

Черкаський національний університет імені Богдана Хмельницького

ДЕРЖАВНА СЛУЖБА УПРАВЛІННЯ ТА НАГЛЯДУ ЗА БЕЗПЕКОЮ У ТРАНСПОРТНІЙ СФЕРІ

Транспорт є однією з найважливіших галузей суспільного виробництва і покликаний задовольняти потреби населення та суспільного виробництва в перевезеннях.

Розвиток і вдосконалення транспорту здійснюється відповідно до державних цільових програм з урахуванням його пріоритету та на основі досягнень науково-технічного прогресу і забезпечується державою (ч. 2 ст. 1 Закону N 3421-IV (3421-15) від 09.02.2006) [2]. Відносини, пов'язані з діяльністю транспорту, регулюються цим Законом, кодексами (статутами) окремих видів транспорту, іншими актами законодавства України. Дія цього Закону не поширюється на транспорт, що здійснює технологічні перевезення тільки на території підприємств.

Відповідно до Положення про Державну службу України з безпеки на транспорті, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 11.02.2015 № 103, на Укртрансбезпеку покладено завдання щодо здійснення державного нагляду за безпекою на транспорті, забезпечення надання адміністративних послуг, проведення розслідувань аварій та катастроф на транспорті, нормативно-правове забезпечення безпеки на транспорті тощо.

Нормативні акти, які визначають умови перевезень, порядок використання засобів транспорту, шляхів сполучення, організації безпеки руху, охорони громадського порядку, пожежної безпеки, санітарні та екологічні вимоги, що діють на транспорті, є обов'язковими для власників транспорту і громадян, які користуються послугами транспорту та шляхами сполучення.

Державне управління в галузі транспорту має забезпечувати:

- своєчасне, повне та якісне задоволення потреб населення і суспільного виробництва в перевезеннях та потреб оборони України;
- захист прав громадян під час їх транспортного обслуговування;
- безпечне функціонування транспорту;
- додержання необхідних темпів і пропорцій розвитку національної транспортної системи;
- захист економічних інтересів України та законних інтересів підприємств і організацій транспорту та споживачів транспортних послуг;
- створення рівних умов для розвитку господарської діяльності підприємств транспорту;